

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 687

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 iulie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 453 din 15 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VIII din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în special ale art. 221 alin. (1) lit. c), ale art. 222, ale art. 229 alin. (1)-(3), ale art. 230 alin. (1) și ale art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, precum și a dispozițiilor art. 121 alin. (4), ale art. 170 alin. (1) și ale art. 174 alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal	2-9
Decizia nr. 665 din 3 decembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) și ale art. 137 alin. (3) teza a doua, cu referire la sintagma „cifra de afaceri”, din Codul penal	10-12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
364. — Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 450/2015 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru tratamentul intervențional al pacienților cu accident vascular cerebral acut.....	13
4.564. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind completarea anexei la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.336/2025 pentru aprobarea Listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare și venitul maxim brut lunar pe membru de familie pentru care se acordă ajutorul financiar, pentru anul 2025	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 453

din 15 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VIII din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în special ale art. 221 alin. (1) lit. c), ale art. 222, ale art. 229 alin. (1)-(3), ale art. 230 alin. (1) și ale art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, precum și a dispozițiilor art. 121 alin. (4), ale art. 170 alin. (1) și ale art. 174 alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VIII al Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în redactarea în vigoare în anul 2016, ale art. 121 alin. (4) și ale art. 174 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în redactarea în vigoare în anul 2016, raportate la art. 222, art. 231 alin. (1) și art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, ale art. 170 alin. (1) din Legea nr. 227/2015, în redactarea în vigoare în anul 2016, și ale art. 221 alin. (1) lit. c) și ale art. 229 din Legea nr. 95/2006, excepție ridicată de Florica State în Dosarul nr. 34.923/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.196D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În esență, arată că dispozițiile art. 34 alin. (3) din Constituție îi permit legiuitorului să stabilească reguli privind organizarea asistenței medicale și a sistemului de asigurări sociale pentru boală, iar, cât privește reglementarea dreptului la asigurări sociale de sănătate, legislația primară poate fi detaliată prin acte de reglementare secundară. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 145 din 4 martie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 34.923/3/2018, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VIII al Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în redactarea în vigoare în anul 2016, ale art. 121 alin. (4) și ale art. 174 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în redactarea în vigoare în anul 2016, raportate la art. 222, art. 231 alin. (1) și art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, ale art. 170 alin. (1) din Legea nr. 227/2015, în redactarea în vigoare în anul 2016, și ale art. 221 alin. (1) lit. c) și ale art. 229 din Legea nr. 95/2006.** Excepția a fost ridicată de Florica State într-o cauză având ca obiect soluținarea cererii referitoare la anularea unor decizii de impunere anuală emise de organul fiscal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că titlul VIII al Legii nr. 95/2006, care cuprinde dispoziții privind calitatea de asigurat, dreptul și obligația de asigurare de sănătate, precum și plata contribuției la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate (FNUASS), denumit în continuare *fond*, se află în contradicție atât cu propriile prevederi, precum cele cuprinse în art. 222, cât și cu prevederile Legii fundamentale, cu consecința încălcării normelor de tehnică legislativă și a principiului clarității legii, precum și, implicit, a unor drepturi fundamentale.

6. Autoarea excepției invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 243 din 27 mai 2004, Decizia nr. 412 din 14 iulie 2005 și Decizia nr. 452 din 15 septembrie 2005) și susține că dobândirea calității de asigurat și obligația de plată a contribuției trebuie raportate doar la persoanele care se înscriu în ipoteza normei cuprinse în art. 222 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, iar nu la orice persoană, cetățean cu domiciliul/reședința în România etc., cum se întâmpla în cazul vechii reglementări, deoarece, prin completarea definiției de la alin. (1) cu sintagma „*și care fac dovada plății*”, obligația de plată a contribuției nu mai constituie un efect al dobândirii calității de asigurat, ci o condiție a dobândirii ei. Art. 222 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 încalcă dispozițiile art. 53 din Constituție în măsura în care obligă la plata contribuției în vederea dobândirii calității de asigurat. Se arată că restrângerea sferei persoanelor care au dreptul la pachetul de bază și instituirea obligației de plată a contribuției lunare sunt consecința includerii, de către legiuitor, a plății contribuției printre condițiile esențiale pentru dobândirea calității de asigurat. Însă îndeplinirea condițiilor prevăzute pentru dobândirea calității de asigurat nu este o obligație, ci o opțiune a cetățeanului, expresie a exercitării dreptului său de decizie asupra dobândirii sau renunțării la domiciliul, la cetățenie etc., caracterul cumulativ al îndeplinirii acestor cerințe impunând aplicarea aceluiași regim opțional/obligatoriu al îndeplinirii fiecăreia în parte.

7. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile altor legi din domeniul securității sociale, precum cele ale Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, care reglementează sistemul de asigurare de pensii pe baza principiilor obligativității, solidarității, contributivității etc., lege în privința căreia nu poate fi pus la îndoială dreptul individului de a alege dacă îndeplinește sau nu cerințele. În opinia autoarei, dreptul cetățeanului de decizie asupra nașterii raportului de drept material de asigurare socială trebuie să îi fie recunoscut în cazul oricăreia dintre aceste legi, însă, odată făcută alegerea de a se încadra în dispozițiile normei juridice, și numai din acel moment, persoana are obligația de plată a contribuției lunare, care subzistă cât timp se menține însăși condiția ce îi conferă calitatea de asigurat (raportul de muncă, desfășurarea activității profesionale etc., în cazul Legii nr. 263/2010, respectiv cetățenia, domiciliul, plata contribuției, în cazul Legii nr. 95/2006).

8. În aceste condiții, neplata contribuției ca urmare a deciziei fie de nedobândire a calității de asigurat, fie de încetare a acesteia nu poate fi sancționată în alt mod decât o face în mod expres însăși legea (nedobândirea/pierderea beneficiului vechimii în muncă, a punctajului, în cazul Legii nr. 263/2010, respectiv a beneficiului serviciilor din pachetul de bază, în cazul Legii nr. 95/2006). Prin urmare, aplicarea de sancțiuni, de orice natură, pentru exercitarea dreptului de opțiune asupra dobândirii calității de asigurat ori restrângerea acestui drept este vădit nelegală și neconstituțională.

9. În opinia autoarei excepției, necorelarea dispozițiilor titlului VIII cu cele ale art. 222 din Legea nr. 95/2006 a condus la crearea unor situații juridice — precum preexistența obligației față de dreptul din care izvorăște, urmărirea unor creanțe pentru obligații nenăscute ori deja stinse etc. —, în contradicție nu doar cu principiile generale de drept și cu regulile de legiferare, stabilite de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ci și cu cerințele de claritate și previzibilitate ce decurg din art. 1 alin. (5) din Constituție.

10. Raportat la art. 222 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, sunt invocate, de asemenea, dispozițiile art. 219 alin. (3), ale art. 224 alin. (4) și ale art. 268 alin. (2) din același act normativ și se arată că prin sintagmele folosite de aceste norme (*„Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii”*, *„au obligația să se asigure”* și *„au obligația de a se asigura”*) se încalcă art. 53 din Constituție, în măsura în care acestea impun cetățeanului asigurarea de sănătate în sensul efectuării unor acțiuni în scopul dobândirii calității de asigurat.

11. Autoarea excepției consideră că sintagma *„Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii”* trebuie interpretată în ansamblul întregului conținut al art. 224 și în acord cu dispoziția normativă primară de la alin. (1) al acestuia, în sens de *sistem de finanțare obligatoriu constituit și organizat de stat*, prin instituțiile sale, în scopul asigurării accesului la un pachet de servicii de bază pentru asigurați și al realizării dezideratelor cuprinse în alin. (2), iar nu de obligație de asigurare în sarcina cetățeanului, deoarece îndeplinirea condițiilor pentru dobândirea calității de asigurat nu îi poate fi impusă împotriva voinței sale.

12. Raportat la art. 222 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 sunt invocate și dispozițiile art. 222 alin. (2), ale art. 230 alin. (1) și ale art. 231 din același act normativ și se arată că trebuie să se facă distincție între plata contribuției — condiție a dobândirii calității de asigurat, prevăzută de art. 222 alin. (1), și plata contribuției (lunare) — obligație a asiguratului, prevăzută de art. 231, în condițiile exercitării drepturilor de asigurare, inclusiv dreptul la pachetul de bază [art. 222 alin. (2) și art. 230 alin. (1)], rezultând, astfel, caracterul diferit al contribuției în funcție de dreptul a cărui naștere o condiționează.

13. Prin urmare, în cazul plății contribuției, înțelese ca o condiție de dobândire a calității de asigurat, nu există temeii juridice pentru obligarea persoanei neasigurate la plata contribuției lunare la fond, deoarece nu este îndeplinită cerința calității de asigurat prevăzută de art. 231 și 266 din lege.

14. În privința obligației de plată a contribuției lunare stabilite în sarcina asiguratului este necesar să se observe că, potrivit art. 222 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, dreptul la pachetul de bază se naște din momentul *„începerii plății contribuției (lunare) la fond”*, iar nu ca efect al dobândirii calității de asigurat. Momentul începerii plății contribuției lunare, în vederea dobândirii acestui pachet de servicii medicale, este lăsat de legiuitor la latitudinea asiguratului, astfel încât acesta nu poate fi urmărit pentru neplata contribuției pentru perioada anterioară nașterii dreptului corelativ obligației de plată, respectiv anterior datei în care acesta alege să facă plata.

15. Obligațiile menționate de art. 231 din Legea nr. 95/2006, inclusiv de plată a contribuției (lunare), au fost stabilite pentru *„a putea beneficia”* de drepturile de asigurare în cazul apariției

evenimentului asigurat, prevăzut de art. 230 alin. (1), respectiv boala sau accidentul, astfel că singura sancțiune a legii în cazul neîndeplinirii acestor obligații, inclusiv cea de plată a contribuției, este imposibilitatea dobândirii drepturilor de asigurare și, implicit, de *„a putea beneficia”* de serviciile din pachetul de bază.

16. Este, de asemenea, invocată lipsa de corelare a dispozițiilor menționate cu art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, care stabilește imperativ obligația plății contribuției lunare în sarcina *„asiguratului”*, fără vreo deosebire, deci de la data dobândirii calității de asigurat, în timp ce articolele mai sus enunțate recunosc dreptul acestuia de decizie asupra dobândirii *„beneficiului”* drepturilor de asigurare și a momentului efectuării plății contribuției.

17. Raportat la dispozițiile art. 222 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, sunt invocate și prevederile art. 219 alin. (3) și ale art. 268 alin. (4) din același act normativ și se arată că principiile solidarității, subsidiarității și obligativității, reglementate în materie, nu pot fi interpretate și aplicate decât prin prisma scopului reglementării art. 219, cel al asigurării pachetului de bază pentru asigurați, acestea fiind prevăzute, chiar de lege, nu doar în scopul constituirii resurselor financiare ale fondului, ci și în scopul utilizării acestora. Pornind de la recunoașterea caracterului opțional al îndeplinirii cerințelor art. 222 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, în condițiile în care sunt asigurate doar persoanele care îndeplinesc aceste cerințe, iar obligația de plată a contribuției lunare o au doar asigurații, obligarea persoanelor neasigurate la finanțarea fondului este contrară propriilor dispoziții cuprinse în art. 219, 231 și 266 din Legea nr. 95/2006.

18. Se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 127 din 16 februarie 2012 și nr. 934 din 14 decembrie 2006 și se susține că nevoia de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate, nu poate justifica extinderea aplicării celor trei principii dincolo de cadrul reglementării legale, acela al asigurării pachetului de bază (doar) pentru asigurați, sau al obiectivului sistemului de asigurare, acela al protecției față de costurile serviciilor medicale doar a asiguraților, iar nu și a persoanelor neasigurate. De aceea, obligația suportării costurilor cu serviciile neincluse în pachetul minimal de către persoanele neasigurate nu poate fi dublată, în numele solidarității și al contributivității, de obligația de plată a unei contribuții lunare la fond pentru servicii al căror cost este suportat din patrimoniul personal, chiar și pentru cele din pachetul minimal.

19. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 222 alin. (2) teza a doua, ale art. 232 și ale art. 268 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 și se susține că stabilirea dreptului organului fiscal de a recupera sume restante datorate cu titlu de contribuție de asigurări sociale de sănătate induc ideea potrivit căreia obligația de plată a contribuției lunare la fond poate începe înaintea nașterii ori după încetarea a însuși dreptului recunoscut de legea din care aceasta izvorăște.

20. Deși Legea nr. 95/2006 a adus modificări importante în ceea ce privește condițiile de dobândire și de încetare a calității de asigurat și a dreptului de asigurare, aceasta continuă să păstreze dispoziții preluate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind dreptul Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF) de urmărire a contribuțiilor restante, cu toate că acestea nu își mai găsesc aplicare, deoarece *„data începerii plății contribuției la fond”* coincide cu data dobândirii calității de asigurat, astfel încât este exclusă posibilitatea existenței unei obligații de plată a unor contribuții pentru perioade anterioare dobândirii acestei calități, iar legea nu îi poate recunoaște ANAF un drept de urmărire pentru creanțe nenăscute încă. Dispozițiile art. 222 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, potrivit cărora *„Asigurații au dreptul la pachetul de bază de la data începerii plății contribuției la fond”*, nu doar că întăresc cele afirmate anterior, dar impun recunoașterea faptului

că legiuitorul a lăsat la latitudinea persoanei alegerea momentului dobândirii acestui drept și, implicit, al îndeplinirii obligației corelative de plată a contribuției, situație în care nu se poate vorbi despre un drept al ANAF de urmărire pentru neplata contribuției pentru perioada anterioară acestui moment. Instituind dreptul ANAF de impozitare, cu titlu de contribuție de asigurări sociale de sănătate (CASS), a veniturilor persoanei neasigurate care a beneficiat de servicii medicale din pachetul minimal, art. 232 alin. (2) și (3) din Legea nr. 95/2006 încalcă cerința de claritate a legii și normele de legiferare.

21. Art. 268 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, instituind obligațiile enumerate expres *„pentru a obține calitatea de asigurat”*, contravine art. 222 alin. (1) din același act normativ, ca urmare a încălcării dreptului de opțiune în dobândirea calității de asigurat, iar art. 268 alin. (4) din Legea nr. 95/2006, stabilind obligația de plată a contribuției lunare în sarcina unor persoane *„obligate să se asigure”*, care nu au dobândit calitatea de asigurat, contravine atât art. 222 alin. (1), cât și art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006.

22. Deși art. 232 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 stabilește persoanele care beneficiază de servicii medicale din pachetul minimal, respectiv persoanele care nu fac dovada calității de asigurat, recunoscând dreptul ANAF de impunere cu titlu de *„contribuție lunară de sănătate”* a veniturilor acestora pentru serviciile acordate, art. 232 alin. (3) din lege încalcă art. 266 alin. (1) din același act normativ care instituie obligația de plată a contribuției lunare la fond doar în sarcina asiguraților. În lipsa calității de asigurat, cheltuielile suportate de fond pentru servicii acordate din pachetul minimal nu pot constitui creanțe cu titlu de *„contribuție de asigurare de sănătate”*. De aceea, spre deosebire de sumele datorate în temeiul art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, pentru serviciile din pachetul de bază, care sunt colectate cu titlu de *„contribuție lunară de asigurare de sănătate”*, ANAF impozitează cu acest titlu veniturile asiguratului, sumele datorate de persoanele neasigurate, în temeiul art. 232, pentru serviciile din pachetul minimal. Or, acestea nu pot fi colectate decât cu titlu de *„contravaloare”* a cheltuielilor cu serviciile acordate, prin procedura generală de recuperare a creanțelor prevăzută de Codul de procedură fiscală.

23. Prin urmare, autoarea excepției consideră că dispozițiile mai sus precizate sunt neconstituționale în măsura în care instituie în favoarea ANAF un drept de impunere a veniturilor persoanei neasigurate și de urmărire a acesteia pentru creanțe născute din neplata *„contribuției lunare de sănătate”*, iar nu un drept de urmărire a creanței reprezentând *„contravaloarea”* cheltuielilor suportate de fond pentru serviciile medicale acordate.

24. În opinia autoarei excepției, pentru respectarea exigențelor de claritate și previzibilitate a normelor juridice, dispozițiile titlului VIII din Legea nr. 95/2006 trebuie puse în acord cu cele ale art. 222 din lege și aplicate în sensul potrivit căruia: îndeplinirea cerințelor alin. (1) al art. 222 este opțională; dobândirea calității de asigurat este un drept, iar nu o obligație; plata contribuției în vederea dobândirii calității de asigurat este opțională; plata contribuției lunare la fond este obligatorie în condițiile exercitării drepturilor prevăzute la art. 222 alin. (2) și art. 230 din Legea nr. 95/2006; obligația de plată a contribuției lunare la fond nu poate exista în lipsa calității de asigurat; sunt supuse urmăririi, în vederea recuperării de către ANAF, creanțele fiscale stabilite prin decizie de impunere cu titlu de *„contribuție lunară de asigurare de sănătate”* datorată de asigurați conform art. 266 alin. (1); sumele suportate de FNUASS pentru serviciile din pachetul minimal acordate persoanelor neasigurate, comunicate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS) conform art. 232, sunt supuse urmăririi și recuperării potrivit regulilor generale de urmărire și recuperare a creanțelor fiscale, ele neputând constitui cauză a impozitării veniturilor acestor persoane.

25. De asemenea, autoarea excepției susține că prevederile art. 121 alin. (4) și ale art. 174 alin. (4) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, raportate la art. 222, art. 230 alin. (1) și art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, încalcă dispozițiile art. 56 alin. (3) și ale art. 44 alin. (1) din Constituție, deoarece instituie obligații fiscale în afara cadrului stabilit prin art. 222, art. 230 alin. (1) și art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006.

26. Autoarea excepției arată că prevederile sus-menționate privind termenul de plată anticipată cu titlu de CASS sunt *„nelegale”* în ceea ce privește stabilirea obligației de plată pentru lunile anterioare și, respectiv, ulterioare celei în care se face plata deoarece, pe de o parte, potrivit art. 231 și art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, obligația plății contribuției lunare a contribuției de asigurări sociale de sănătate o are numai persoana asigurată și doar din momentul efectuării plății, iar, pe de altă parte, potrivit art. 222 alin. (3) din lege, prin aplicarea dispozițiilor art. 267 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, calitatea de asigurat încetează (și) ca urmare a neachitării contribuției lunare.

27. Totodată, autoarea excepției susține că prevederile art. 170 alin. (1) din Codul fiscal încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 56 alin. (2) din Constituție. Astfel, prin stabilirea bazei de calcul al CASS pentru persoanele menționate la art. 170, printre care se numără și notarii publici, ca diferență pozitivă dintre veniturile obținute și cheltuielile efectuate pentru desfășurarea activității, fără a stabili, însă, o limită maximă a valorii acestora, se creează o vădită discriminare față de categoriile de persoane menționate la art. 173 din Codul fiscal. Astfel, în cazul categoriilor de persoane menționate la art. 170 din Codul fiscal, raportarea se face la întregul venit, spre deosebire de cele prevăzute de art. 173 din Codul fiscal, în privința cărora nivelul de raportare este stabilit la maximum cinci salarii medii brute pe țară.

28. Se mai susține că prevederile art. 221 alin. (1) lit. c) și ale art. 229 din Legea nr. 95/2006 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5), ale art. 15, ale art. 34 alin. (1), ale art. 47 alin. (2), ale art. 108 alin. (2) din Constituție. Astfel, se arată că art. 221 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 nu stabilește toate elementele componente ale pachetelor de servicii medicale dând posibilitatea ca, prin hotărâre a Guvernului, pachetul de servicii medicale să fie completat cu *„alte servicii la care au dreptul asigurații”*, stabilite în mod arbitrar de instituțiile statului, în afara oricărui control al legiuitorului. Art. 229 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, impunând ca dreptul la pachetul de servicii de bază să fie stabilit în temeiul contractului-cadru, încalcă normele de legiferare instituite de Legea nr. 24/2000, deoarece dreptul de asigurare și, implicit, dreptul la pachetul de bază, fiind stabilite prin lege, trebuie reglementate *in integrum* doar prin lege, iar nu prin hotărâre a Guvernului. Art. 229 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 este neconstituțional, deoarece creează premisele *„condiționării”* acordării asistenței medicale, ale *„limitării”* întinderii dreptului la asistență medicală, cu consecința restrângerii unui drept recunoscut de lege, în alt mod decât prin lege.

29. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care reține că dispozițiile criticate sunt constituționale prin raportare la criticile formulate.

30. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

31. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

32. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

33. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile titlului VIII din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, în redactarea în vigoare în anul 2016, ale art. 121 alin. (4) și ale art. 174 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, în redactarea în vigoare în anul 2016, raportat la art. 222, art. 231 alin. (1) și art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, ale art. 170 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în redactarea în vigoare în anul 2016, și ale art. 221 alin. (1) lit. c) și ale art. 229 din Legea nr. 95/2006.

34. Referitor la invocarea art. 229 din Legea nr. 95/2006, din examinarea notelor scrise ale autoarei excepției, Curtea observă că, în realitate, criticile de neconstituționalitate sunt formulate doar cu privire la alin. (1)-(3) ale acestui articol.

35. Referitor la invocarea art. 231 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, Curtea observă că acest articol nu este structurat în alineate, iar în realitate criticile de neconstituționalitate vizează art. 230 alin. (1) din Legea nr. 95/2006.

36. În ceea ce privește dispozițiile art. 174 din Legea nr. 227/2015, Curtea observă că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează doar alin. (2) al acestui articol.

37. Totodată, Curtea observă că dispozițiile art. 222 din Legea nr. 95/2006 au suferit mai multe evenimente legislative, fiind modificate succesiv prin art. II pct. 1 și 2 din Legea nr. 2/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și pentru modificarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 12 ianuarie 2017, prin art. I pct. 2, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 974 din 7 decembrie 2017, aprobată prin Legea nr. 18/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 11 ianuarie 2019, prin art. V pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2018 privind adoptarea unor măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 23 martie 2018, aprobată prin Legea nr. 145/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 22 iunie 2018, prin articolul unic pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1062 din 14 decembrie 2018, aprobată prin Legea nr. 98/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 15 aprilie 2022, și prin art. I pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 6 septembrie 2024, și completate prin art. I pct. 2 din Legea nr. 45/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 11 martie 2019. De asemenea, dispozițiile art. 222 alin. (3) lit. e) și ale art. 222 alin. (4) au fost abrogate prin

art. I pct. 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2017.

38. Curtea mai observă că art. 229 alin. (1)-(3) din Legea nr. 95/2006 a fost supus mai multor evenimente legislative, suportând modificări potrivit art. II din Legea nr. 35/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 21 ianuarie 2019. De asemenea, art. 229 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 a fost modificat prin art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 21/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 31 ianuarie 2023, aprobată prin Legea nr. 371/2023 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1106 din 8 decembrie 2023.

39. Prevederile art. 121 alin. (4) din Codul fiscal au fost modificate prin art. I pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2018.

40. Prevederile art. 170 alin. (1) din Codul fiscal au fost modificate succesiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 10 noiembrie 2017, prin art. I pct. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2018, art. I pct. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 16/2022 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, abrogarea unor acte normative și alte măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 15 iulie 2022, aprobată prin Legea nr. 370/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1228 din 20 decembrie 2022, și prin art. III pct. 28 din Legea nr. 296/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare pentru asigurarea sustenabilității financiare a României pe termen lung, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 27 octombrie 2023.

41. Prevederile art. 174 alin. (2) din Codul fiscal au fost modificate succesiv prin art. I pct. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 10 noiembrie 2017, prin art. I pct. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2018, prin art. I pct. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 30 martie 2018, aprobată prin Legea nr. 30/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 17 ianuarie 2019, și prin art. III pct. 29 din Legea nr. 296/2023.

42. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, instanța de contencios constituțional se va pronunța asupra dispozițiilor de lege indicate de autoarea excepției, care sunt aplicabile în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

43. În consecință, Curtea reține ca obiect al excepției dispozițiile titlului VIII din Legea nr. 95/2006, în special ale art. 221 alin. (1) lit. c), ale art. 222, ale art. 229 alin. (1)-(3), ale art. 230 alin. (1) și ale art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, precum și dispozițiile art. 121 alin. (4), ale art. 170 alin. (1) și ale art. 174 alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în redactarea indicată de autoarea excepției.

44. Titlul VIII din Legea nr. 95/2006 reglementează cu privire la asigurările sociale de sănătate.

45. Celelalte prevederi criticate din cuprinsul Legii nr. 95/2006 au următorul cuprins:

— Art. 221 alin. (1) lit. c): „În înțelesul prezentului titlu, termenii și noțiunile folosite au următoarele semnificații: (...) c) pachetul de servicii de bază — se acordă asiguraților și cuprinde serviciile medicale, serviciile de îngrijire a sănătății, medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și alte servicii la care au dreptul asigurații și se aprobă prin hotărâre a Guvernului;”;

— Art. 222: „(1) Sunt asigurați, potrivit prezentei legi:

a) toți cetățenii români cu domiciliul în țară și care fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi;

b) cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și au obținut prelungirea dreptului de ședere temporară ori au domiciliul în România și care fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi;

c) cetățenii statelor membre ale UE, SEE și Confederației Elvețiene care nu dețin o asigurare încheiată pe teritoriul altui stat membru care produce efecte pe teritoriul României, care au solicitat și au obținut dreptul de rezidență în România, pentru o perioadă de peste 3 luni, și care fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi;

d) persoanele din statele membre ale UE, SEE și Confederației Elvețiene care îndeplinesc condițiile de lucrător frontalier și anume desfășoară o activitate salariată sau independentă în România și care rezidă în alt stat membru în care se întoarce de regulă zilnic ori cel puțin o dată pe săptămână și care fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi;

e) pensionarii din sistemul public de pensii care nu mai au domiciliul în România și care își stabilesc reședința pe teritoriul unui stat membru al UE, al unui stat aparținând SEE sau al Confederației Elvețiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi.

(2) Asigurații au dreptul la pachetul de bază de la data începerii plății contribuției la fond, urmând ca sumele restante să fie recuperate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în condițiile legii, inclusiv obligații fiscale accesorii datorate pentru creanțele fiscale.

(3) Calitatea de asigurat și drepturile de asigurare încetează:

a) pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. a), odată cu pierderea dreptului de domiciliu în România, precum și în condițiile art. 267 alin. (2);

b) pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. b), odată cu pierderea dreptului de ședere în România, precum și în condițiile art. 267 alin. (2);

c) pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. c), odată cu pierderea dreptului de rezidență în România, pentru o perioadă de peste 3 luni, precum și în condițiile art. 267 alin. (2);

d) pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d), odată cu pierderea calității de lucrător frontalier, precum și în condițiile art. 267 alin. (2);

e) pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. e), calitatea de asigurat și drepturile de asigurare încetează de la data la care pensionarii sistemului public de pensii din România nu li se mai reține contribuția la fond, calculată asupra veniturilor din pensie convenită în acest sistem.

(4) Reținerea contribuțiilor la fond în cazul pensionarilor sistemului public de pensii care nu mai au domiciliul în România și care își stabilesc reședința pe teritoriul unui stat membru al UE, al unui stat aparținând SEE sau al Confederației Elvețiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală — maternitate se stabilește prin ordin

comun al președintelui CNAS și al președintelui Casei Naționale de Pensii Publice.

(5) Documentele justificative privind dobândirea calității de asigurat se stabilesc prin ordin al președintelui CNAS.”;

— Art. 229 alin. (1)-(3): „(1) Asigurații au dreptul la un pachet de servicii de bază în condițiile prezentei legi.

(2) Drepturile prevăzute la alin. (1) se stabilesc pe baza contractului-cadru multianual, care se elaborează de CNAS în urma negocierii cu Colegiul Medicilor din România, denumit în continuare CMR, Colegiul Medicilor Dentiști din România, denumit în continuare CMDR, Colegiul Farmaciștilor din România, denumit în continuare CFR, Ordinul Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, denumit în continuare OAMGMAMR, Ordinul Biochimicștilor, Biologilor și Chimicștilor, denumit în continuare OBBC, precum și în urma consultării cu organizațiile patronale, sindicale și profesionale reprezentative din domeniul medical. Proiectul se avizează de către Ministerul Sănătății și se aprobă prin hotărâre a Guvernului, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii bugetului de stat pentru anul în care urmează să se aprobe un nou contract-cadru.

(3) Contractul-cadru reglementează, în principal, condițiile acordării asistenței medicale cu privire la:

a) pachetul de servicii de bază la care au dreptul persoanele asigurate și pachetul de servicii minimal;

b) lista serviciilor medicale, a serviciilor de îngrijiri, inclusiv la domiciliu, a medicamentelor, dispozitivelor medicale și a altor servicii pentru asigurați, aferente pachetului de servicii de bază prevăzut la lit. a);

c) respectarea criteriilor de calitate pentru serviciile medicale oferite în cadrul pachetelor de servicii;

d) alocarea resurselor și controlul costurilor sistemului de asigurări sociale de sănătate în vederea realizării echilibrului financiar al fondului;

e) modalitățile de plată utilizate în contractarea pachetului de servicii de bază, modul de decontare și actele necesare în acest scop;

f) măsuri de îngrijire la domiciliu, de reabilitare;

g) condițiile acordării serviciilor la nivel teritorial, precum și lista acestora;

h) prescrierea și eliberarea medicamentelor, a materialelor sanitare, a dispozitivelor medicale;

i) modul de informare a asiguraților;

j) coplata, pentru unele servicii medicale, după caz.”;

— Art. 230 alin. (1): „Asigurații beneficiază de pachetul de servicii de bază în caz de boală sau de accident, din prima zi de îmbolnăvire sau de la data accidentului și până la vindecare, în condițiile stabilite de prezenta lege, de contractul-cadru și normele sale de aplicare.”;

— Art. 266 alin. (1): „Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 224 alin. (1).”

46. Prevederile criticate din Legea nr. 227/2015 au următorul cuprins:

— Art. 121 alin. (4): „Plățile anticipate se efectuează în 4 rate egale, până la data de 25 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, iar plata impozitului anual se efectuează potrivit deciziei de impunere.”;

— Art. 170 alin. (1): „Pentru persoanele fizice care realizează venituri din activități independente și care determină venitul net anual în sistem real și/sau pe baza normelor anuale de venit, baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate este diferența pozitivă dintre venitul brut și cheltuielile efectuate în scopul desfășurării activității independente, exclusiv cheltuielile reprezentând contribuția de asigurări sociale de sănătate sau valoarea anuală a normei de venit, după caz, raportată la numărul de luni în care a fost desfășurată activitatea pe fiecare sursă de venit.”;

— Art. 174 alin. (2): „*Persoanele fizice prevăzute la alin. (1) lit. a)-c) sunt obligate să efectueze în cursul anului plăți anticipate cu titlu de contribuții de asigurări sociale de sănătate care se stabilesc de organul fiscal competent, prin decizie de impunere, pe fiecare sursă de venit, pe baza declarației de venit estimat/norma de venit sau a declarației privind venitul realizat, după caz, cu respectarea regulilor prevăzute la art. 121.*”

47. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 34 alin. (1) privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) privind dreptul la asigurări sociale publice și la măsuri de asistență socială, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (2) privind justa așezare a sarcinilor fiscale și art. 108 alin. (2) privind emiterea hotărârilor Guvernului.

48. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor legale referitoare la obligația de contribuție la sistemul asigurărilor sociale de sănătate și dreptul de a beneficia de serviciile pe care acesta le oferă (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 350 din 26 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1192 din 12 decembrie 2022, Decizia nr. 145 din 4 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 7 iunie 2021, Decizia nr. 539 din 13 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 28 septembrie 2017, Decizia nr. 519 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 27 ianuarie 2014, Decizia nr. 410 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 24 iulie 2012, Decizia nr. 1.240 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 9 decembrie 2010, Decizia nr. 343 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 2 iunie 2011, Decizia nr. 907 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 27 iulie 2010).

49. Curtea a reținut că, potrivit art. 34 din Constituție, dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, ceea ce semnifică faptul că statul are obligația pozitivă generală de a lua măsuri în acest sens prin garantarea unui cadru legislativ corespunzător și alocarea resurselor necesare pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, organizarea asistenței medicale și a sistemului de asigurări sociale pentru boală, accidente, maternitate și recuperare, controlul exercitării profesiilor medicale și a activităților paramedicale. De asemenea, statul poate să ia orice alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei (a se vedea Decizia nr. 818 din 5 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 29 iunie 2020, paragraful 17).

50. Totodată, art. 34 din Constituție consacră un drept complex — dreptul la ocrotirea sănătății —, ambivalent, cu două componente, una substanțială și alta procedurală. În cauza de față se contestă latura procedurală a acestui drept și modul în care statul înțelege să organizeze sistemul de asigurări de sănătate. Or, potrivit art. 34 alin. (3) din Constituție, organizarea asistenței medicale și a sistemului de asigurări sociale se stabilește prin lege, ceea ce înseamnă că legiuitorul este îndreptățit să impună reguli pentru crearea, menținerea și dezvoltarea unui sistem de asigurări sociale cu respectarea principiilor constituționale. Curtea a constatat că sistemul implementat de legiuitorul român este o expresie a principiilor enunțate în Constituție la art. 1 alin. (3) referitor la caracterul de stat social al României și la art. 4 alin. (1) privind solidaritatea cetățenilor țării, latura procedurală a dreptului la ocrotirea sănătății, sub aspectul obligativității plății contribuțiilor la sistemul de asigurări de sănătate, fiind organizată în conformitate și cu

respectarea Constituției (a se vedea Decizia nr. 1.252 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 15 noiembrie 2010).

51. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VIII din Legea nr. 95/2006, în special ale art. 221 alin. (1) lit. c), ale art. 222, ale art. 229 alin. (1)-(3), ale art. 230 alin. (1) și ale art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 vizând, în esență, obligația de asigurare în sistemul de asigurări sociale de sănătate, Curtea reține că sistemul asigurărilor sociale de sănătate conceput de legiuitorul român reflectă caracterul obligatoriu, și nu opțional, al asigurărilor sociale de sănătate. Acestea au un evident caracter social, de vreme ce statul asigură un pachet minimal de servicii inclusiv unor categorii de persoane care nu fac dovada calității de asigurat, precum și celor care nu contribuie la formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că însuși caracterul de stat social, atribuit României prin textul art. 1 alin. (3) din Constituție, este o rațiune suficientă pentru a impune o contribuție obligatorie la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, prin aceasta asigurându-se ocrotirea atât a sănătății celor cu venituri mai mari, cât și a sănătății celor care au venituri mici (a se vedea Decizia nr. 658 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 30 iunie 2009).

52. De asemenea, instanța de contencios constituțional a reținut că, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Dispozițiile legale care reglementează asigurările sociale de sănătate reprezintă, de fapt, o expresie a prevederilor constituționale ce reglementează ocrotirea sănătății și a celor ce consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 775 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, Decizia nr. 907 din 6 iulie 2010, precizat, Decizia nr. 539 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 1 august 2006, Decizia nr. 335 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 23 mai 2011, Decizia nr. 325 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 16 iulie 2013, Decizia nr. 9 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, Decizia nr. 351 din 24 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 29 iulie 2014, paragraful 15, Decizia nr. 452 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 11 noiembrie 2014, paragraful 18, sau Decizia nr. 468 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 12 august 2015, paragraful 17).

53. Curtea a mai precizat că Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate este un fond special care este utilizat pentru garantarea și finanțarea asistenței de sănătate publică, ce reprezintă efortul organizat al societății în vederea protejării și promovării sănătății populației [art. 2 alin. (1) și art. 220 din Legea nr. 95/2006]. Contribuțiile sociale de sănătate colectate în Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate sunt obligatorii și sunt reglementate cu respectarea art. 56 din Constituție privind contribuțiile financiare, deoarece ajung într-un buget public și au ca scop asigurarea asistenței medicale pentru populație (a se vedea Decizia nr. 350 din 26 mai 2022, precizat, paragraful 15).

54. În acest context, Curtea reține că textele de lege criticate nu prezintă, în sine, deficiențe de claritate, fiind redactate cu suficientă precizie, pentru a permite destinatarilor să își regleze conduita, astfel încât să prevadă consecințele ce pot decurge din neîndeplinirea obligației de a contribui la Fondul național unic

de asigurări sociale de sănătate. În consecință, Curtea constată că, în raport cu criticile formulate, dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție nu sunt încălcate.

55. În continuare, Curtea observă că susținerile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 221 alin. (1) lit. c) și ale art. 229 din Legea nr. 95/2006 referitoare la stabilirea prin contract-cadru a pachetului de servicii la care au dreptul asigurații au mai fost analizate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 145 din 4 martie 2021, precitată).

56. Curtea a reținut că asigurații au dreptul la un pachet de servicii de bază în condițiile legii, stabilit pe baza contractului-cadru aprobat prin hotărâre a Guvernului, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii bugetului de stat pentru anul în care urmează să se aprobe, iar, potrivit prevederilor art. 230 din Legea nr. 95/2006, asigurații beneficiază de pachetul de servicii de bază în caz de boală sau accident din prima zi de îmbolnăvire sau de la data accidentului și până la vindecare, având dreptul să beneficieze de servicii medicale, medicamente, materiale sanitare și alte servicii medicale, ambulatorii sau în spitale, aflate în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, precum și de servicii medicale de urgență.

57. Pachetul de servicii de bază, potrivit art. 221 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006, se acordă asiguraților și cuprinde serviciile medicale, serviciile de îngrijire a sănătății, medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și alte servicii la care au dreptul asigurații și se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

58. Din interpretarea sistematică a prevederilor art. 229, 230 și 254-262 din Legea nr. 95/2006 rezultă că drepturile asiguraților și obligațiile instituțiilor implicate în furnizarea serviciilor medicale în cadrul sistemului de asigurări de sănătate se stabilesc pe baza contractelor încheiate între furnizorii de servicii medicale și casele de asigurări, contracte întocmite conform modelului contractului-cadru aprobat în condițiile legii.

59. Curtea a statuat că, reglementând cadrul legal care vizează domeniul sănătății publice, Legea nr. 95/2006 reprezintă o concretizare a dispozițiilor art. 34 alin. (3) din Constituție. În acest cadru, asigurările sociale de sănătate sunt concepute ca reprezentând principalul sistem de finanțare a ocrotirii sănătății populației destinat să asigure accesul la un pachet de servicii de bază pentru asigurați. Serviciile medicale incluse în acest pachet trebuie să fie astfel dimensionate încât să răspundă mai multor cerințe cumulative, aflate de cele mai multe ori în opoziție: acoperirea unei cereri de servicii medicale cât mai vaste, limitele Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și imperativul asigurării unei protecții echitabile pentru toți asigurații. Toți acești factori, caracterizați de o evoluție fluctuantă, au determinat legiuitorul să opteze pentru includerea ori excluderea unor servicii medicale din pachetul serviciilor medicale de bază care sunt suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate. Aceiași factori, care impun atât o mare flexibilitate normativă, cât și un răspuns prompt și adaptat la nevoile de îngrijire a sănătății care se evidențiază periodic în cadrul populației, au condus la soluția ca pachetul de servicii de bază acordat în temeiul Legii nr. 95/2006 să fie stabilit pe baza unui contract-cadru elaborat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate în urma negocierii cu instituțiile implicate în furnizarea serviciilor medicale, precum și în urma consultărilor cu organizațiile patronale și sindicale reprezentative din domeniul medical. De asemenea, proiectul contractului-cadru se avizează de către Ministerul Sănătății și se aprobă prin hotărâre a Guvernului, care reprezintă un act administrativ ce poate fi contestat în contenciosul administrativ.

60. Referitor la critica de neconstituționalitate potrivit căreia, contrar dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 15, ale art. 34 alin. (1) și ale art. 47 alin. (2), drepturile asiguraților

se exercită nu doar în condițiile legii, ci și prin contractul-cadru, aprobat prin hotărâre a Guvernului, Curtea a reținut că legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară. Potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă. Prin urmare, chiar dacă prevederile supuse controlului de constituționalitate impun reglementarea unui contract-cadru de către autorități ale administrației publice, prin intermediul acestuia nu se stabilesc sau suprimă drepturi în materia ocrotirii sănătății, ci se prevăd condițiile de exercitare a drepturilor recunoscute prin lege (a se vedea Decizia nr. 145 din 4 martie 2021, precitată, paragrafele 19-25).

61. În consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 221 alin. (1) lit. c) și ale art. 229 din Legea nr. 95/2006 respectă dispozițiile art. 108 alin. (2) din Constituție și nu încalcă normele constituționale privind principiul legalității, universalitatea, dreptul la ocrotirea sănătății și dreptul la asigurări sociale, astfel încât critica de neconstituționalitate formulată sub acest aspect este neîntemeiată.

62. Totodată, Curtea observă că, prin critica sa, autoarea excepției susține că ar exista anumite neconcordanțe între textele legale criticate, precum și între acestea și alte acte normative, sesizând și aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea legii. În legătură cu aceste susțineri, Curtea precizează că, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional realizează un control de constituționalitate a legilor și a altor acte normative, în timp ce problemele care țin de coordonarea legislativă revin autorității legiuitoare, iar, în caz de litigiu, interpretarea și aplicarea legii sunt de competența instanțelor judecătorești.

63. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 170 alin. (1) din Codul fiscal, care vizează absența stabilirii unui plafon al bazei de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de persoanele fizice care realizează venituri din activități independente, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, deoarece nu există nicio reglementare constituțională care să prevadă necesitatea instituirii unei limite maxime a contribuției la asigurările sociale de stat.

64. Stabilirea plafoanelor este o opțiune a legiuitorului, care, în virtutea competențelor sale constituționale, le poate reglementa sau, dimpotrivă, elimina (a se vedea Decizia nr. 523 din 18 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 974 din 26 octombrie 2023, paragraful 205). În consecință, stabilirea regulii potrivit căreia pentru persoanele fizice care realizează venituri din activități independente și care determină venitul net anual în sistem real și/sau pe baza normelor anuale de venit, baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate este diferența pozitivă dintre venitul brut și cheltuielile efectuate în scopul desfășurării activității independente se circumscrie marjei de apreciere a legiuitorului în materia reglementării contribuțiilor financiare, permisă de dispozițiile art. 56 și ale art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*impozitele, taxele și orice alte venituri (...) și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”.

65. De altfel, Curtea observă că, în prezent, în cadrul marjei de apreciere de care dispune în reglementarea contribuțiilor financiare, legiuitorul a adoptat soluția legislativă consacrată de art. 170 alin. (1) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prin care se instituie o limitare a bazei de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate.

66. De asemenea, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (4) și ale art. 174 alin. (2) din Codul fiscal, prin care se susține, în esență, încălcarea dreptului de proprietate privată, este neîntemeiată. Prin stabilirea regulii plății anticipate a contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate, în condițiile prevăzute de dispozițiile legale criticate, legiuitorul a urmărit să instituie un sistem de măsuri care să permită o bună colectare a acestor contribuții și să garanteze funcționalitatea sistemului asigurărilor sociale de sănătate. În aceste condiții, se reține că protecția constituțională a dreptului de proprietate privată nu poate dobândi semnificația refuzului cetățenilor de a contribui la obligațiile financiare impuse prin lege.

67. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că Legea nr. 95/2006 a condiționat accesul populației la serviciile medicale de plata unei contribuții către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, însă contribuția prevăzută de lege la acest fond nu are natura unui impozit pe venit (Decizia nr. 9 din 16 ianuarie 2014, precitată). În același sens este și jurisprudența Comisiei Europene a Drepturilor Omului, care, prin Decizia din 14 decembrie 1988, pronunțată în Cauza *Wasa Liv Ömsesidigt, Försäkringsbolaget Valands Pensionsstiftelse și un grup de aproximativ 15.000 de persoane împotriva Suediei*, a reținut, în esență, că dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății, recunosc autorităților naționale competența de a decide perceperea de impozite, alte taxe sau contribuții, potrivit aprecierii necesităților politice, economice și sociale. Așa fiind, obligarea unui contribuabil la plata unui impozit sau a altei contribuții nu ar putea fi contrară dreptului la respectarea bunurilor sale, decât dacă cel interesat ar fi obligat la a suporta o sarcină insuportabilă. Așa fiind, obligația de a contribui la fondul asigurărilor sociale de sănătate cu o cotă-parte din veniturile provenind din activitățile desfășurate nu poate fi considerată ca reprezentând, în sine, o încălcare a prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate (Decizia Curții Constituționale nr. 224 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012).

68. Referitor la conținutul principiului așezării juste a sarcinilor fiscale, prin Decizia nr. 877 din 16 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 24 martie 2022, paragraful 20, Curtea a reținut că art. 56 din Constituție consacră obligația fundamentală a fiecărui cetățean

de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice. Principiul constituțional al justei așezări a sarcinilor fiscale implică un complex de condiții de care legiuitorul este ținut atunci când instituie anumite obligații fiscale în sarcina contribuabililor. Fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu facă diferențe pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni. Însă așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice, și să țină cont, în același timp, de capacitatea contributivă a contribuabililor, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale acestora (Decizia nr. 325 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 16 iulie 2013, și Decizia nr. 6 din 25 februarie 1993, precitată) și în raport cu situația economico-financiară a țării.

69. În raport cu acestea, Curtea observă că argumentele de neconstituționalitate invocate de autoarea excepției cu privire la încălcarea art. 16 din Constituție se sprijină pe compararea dispozițiilor art. 170 alin. (1) din Codul fiscal cu cele ale art. 173 din același act normativ. Aceste dispoziții însă au ca ipoteze juridice situații diferite, în care se găsesc categorii distincte de persoane, fapt ce justifică, în mod obiectiv și rațional, instituirea unui tratament juridic diferențiat. Faptul că valoarea contribuției diferă de la o persoană la alta, în raport cu veniturile realizate și modalitatea de calcul, nu încalcă art. 16 din Constituție, această diferențiere fiind justificată de situația specifică în care se află diferitele categorii de contribuabili, în funcție de proveniența veniturilor, precum și de principiile solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor asigurărilor sociale de sănătate (a se vedea Decizia nr. 410 din 3 mai 2012, precitată).

70. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

71. În același timp, Curtea reține că dispozițiile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză, deoarece nu a fost constatată restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

72. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florica State în Dosarul nr. 34.923/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile titlului VIII din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în special ale art. 221 alin. (1) lit. c), ale art. 222, ale art. 229 alin. (1)-(3), ale art. 230 alin. (1) și ale art. 266 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, precum și dispozițiile art. 121 alin. (4), ale art. 170 alin. (1) și ale art. 174 alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 665

din 3 decembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) și ale art. 137 alin. (3) teza a doua, cu referire la sintagma „cifra de afaceri”, din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 136 alin. (1) și (2) și ale art. 137 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Societatea Avicola — S.A. Călărași în Dosarul nr. 1.558/116/2018 al Tribunalului Călărași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.147D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând soluțiile și considerentele Deciziilor nr. 302 din 9 iunie 2020, nr. 25 din 19 ianuarie 2021 și nr. 608 din 30 septembrie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.558/116/2018, **Tribunalul Călărași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 135 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 136 alin. (1) și (2) și ale art. 137 alin. (3) din Codul penal**, excepție ridicată de Societatea Avicola — S.A. Călărași într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autoarei excepției sub aspectul comiterii infracțiunii de evaziune fiscală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că art. 136 alin. (2) din Codul penal încalcă dreptul de proprietate privată al creditorilor chirografari ai persoanei juridice aflate în faliment, astfel cum acesta este garantat prin dispozițiile art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție coroborate cu cele ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin faptul că amenziile penale dispuse în sarcina persoanelor juridice aflate în faliment constituie, conform art. 3 alin. (1) pct. 11 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, creanțe bugetare, sumele corespunzătoare acestora urmând să fie distribuite, conform art. 123 din aceeași lege, înaintea altor categorii de creanțe. Așadar, aplicarea unei amenzi penale unei persoane juridice

aflate în faliment conduce la majorarea numărului creditorilor acesteia, în detrimentul intereselor creditorilor chirografari de a-și recupera creanțele, motiv pentru care o astfel de amendă se transformă într-o sancțiune aplicată creditorilor chirografari. Este invocată Hotărârea din 30 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Teteriny împotriva Federației Ruse*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că înscrierea unui creditor în tabelul creanțelor cu o sumă de bani determină caracterul cert al creanței pe care acesta o deține, așa încât creditorul în cauză are așteptarea legitimă de a primi o sumă de bani al cărei quantum nu este influențat de intervenția statului.

6. Se mai susține că prevederile art. 137 alin. (3) teza a doua cu referire la sintagma „cifra de afaceri” din Codul penal sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, lăsând judecătorului o marjă largă de apreciere în stabilirea pedepsei penale prin faptul că legea nu precizează momentul la care se raportează cifra de afaceri pe care acesta o poate avea în vedere, mai exact nu prevede dacă judecătorul se va raporta la cifra de afaceri din momentul pronunțării hotărârii, la cifra de afaceri din momentul comiterii faptei, la cifra de afaceri raportată autorităților fiscale etc. Se precizează că dispozițiile Codului penal nu definesc sintagma „cifra de afaceri”, iar definițiile reglementate la art. 67 din Legea concurenței nr. 21/1996 și la art. 282 alin. (3) din Codul fiscal nu au o aplicabilitate generală.

7. **Tribunalul Călărași — Secția penală** opinează că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât nu asigură suficiente garanții procesuale inculpatului în ipoteza în care acesta se află în faliment și nu mai deține bunuri pe care să le poată valorifica în vederea achitării amenzii penale. Se mai susține că amenda penală este stabilită de judecător, în ipoteza analizată, potrivit unor criterii lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, care, astfel, lasă loc arbitrarului.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** arată că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată.

10. Referitor la caracterul inadmisibil al excepției de neconstituționalitate se arată că autoarea acesteia critică, în realitate, o omisiune legislativă, respectiv faptul că legiuitorul nu a stabilit în cuprinsul normei prevăzute la art. 137 alin. (3) teza a doua din Codul penal momentul la care se raportează stabilirea cifrei de afaceri. Or, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, o astfel de excepție este inadmisibilă, întrucât modificarea și completarea dispozițiilor legale criticate constituie o operațiune ce excedează competența Curții Constituționale, fiind de competența exclusivă a legiuitorului.

11. Pe fondul excepției de neconstituționalitate se susține că aceasta este neîntemeiată. În acest sens, se arată că, analizând

soluțiile juridice criticate de autoarea excepției din perspectiva creditorilor chirografari, se constată că, prin plata cu caracter prioritar a amenzii penale față de alte creanțe deținute de aceștia, poate fi materializat riscul unei neîndepliniri sau al unei îndepliniri insuficiente a propriilor lor creanțe, însă acest risc este unul asumat de creditorii chirografari și ține, în fond, de esența calității de creditor chirografar, aceea de a avea o garanție generală care poate să crească sau să scadă oricând. Așadar, plata cu prioritate a amenzii penale nu afectează interesul general al creditorilor chirografari, aceștia putându-se aștepta, în orice moment, la insolabilitatea debitorilor.

12. Se mai susține că autoarea excepției de neconstituționalitate își dorește, în realitate, reglementarea unei cauze de nepedepsire (impunitate) în favoarea unei persoane juridice care a comis o infracțiune și care se află în faliment, în sensul în care, dacă persoana juridică condamnată la pedeapsa amenzii are și alți creditori înscrși în tabloul creditorilor, amenda penală să nu fie executată întrucât acest lucru constituie, în viziunea autoarei excepției, o expropriere a creditorilor chirografari. Or, în aceste condiții, pedeapsa amenzii și-ar pierde din rolul de a sancționa comiterea unei fapte prevăzute de legea penală de a preveni viitoare comportamente infracționale ale persoanelor juridice. Nu în ultimul rând, se arată că, în acest fel, autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate solicită Curții Constituționale modificarea Legii nr. 85/2014 în ceea ce privește ordinea de plată a creanțelor, operațiune care nu aparține sferei competenței instanței de contencios constituțional.

13. În ceea ce privește momentul la care ar trebui să se raporteze organele judiciare în stabilirea cuantumului pedepsei amenzii se arată că în literatura juridică s-a reținut că ar trebui avute în vedere starea materială și obligațiile juridice ale persoanei condamnate de la momentul comiterii infracțiunii. Se susține că, dacă s-ar lua în considerare cifra de afaceri de la momentul condamnării, atunci ar exista posibilitatea ca, după săvârșirea infracțiunii, persoana juridică condamnată să acumuleze mai multe datorii pentru a evita obligarea sa la plata unei amenzi mai mari. Pe de altă parte, se arată că este posibil ca la momentul comiterii infracțiunii persoana juridică să nu fi realizat o cifră de afaceri mare, știind că momentul la care se raportează organele judiciare este cel anterior menționat, însă, ulterior comiterii faptelor, să aibă, de exemplu, o infuzie de capital, aspect care la finalul anului ar putea conduce la reținerea unei cifre de afaceri mult superioare; în acest ultim caz, prevederea prin lege a unui reper în stabilirea modalității de calcul ar putea conduce la o afectare a interesului public.

14. Referitor la calitatea dispozițiilor legale criticate se arată că acestea sunt clare, precise și previzibile, fiind în acord atât cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, cât și cu prevederile art. 7 din Convenție. Este invocată, în acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la calitatea legii, astfel cum aceasta a fost reținută în cuprinsul Deciziei Curții Constituționale nr. 172 din 29 martie 2018, paragrafele 31-33.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 135 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 136 alin. (1) și (2) și ale art. 137 alin. (3) din Codul penal. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autoarea acesteia critică, în realitate, dispozițiile art. 136 alin. (2) și ale art. 137 alin. (3) teza a doua, cu referire la sintagma „cifra de afaceri”, din Codul penal, care au următorul cuprins:

— Art. 136 alin. (2): „*Pedeapsa principală este amenda.*”;

— Art. 137 alin. (3) teza a doua: „[...] *Cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă se determină ținând seama de veniturile totale și activele totale cuprinse în situațiile financiare anuale sau, după caz, în raportările contabile anuale, pe care persoana juridică are obligația de a le întocmi și depune, potrivit legii, pentru exercițiul financiar anterior trimiterii în judecată.*”

18. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii și ale art. 44 alin. (1) și (3) referitoare la dreptul de proprietate privată, precum și dispozițiilor art. 1 referitor la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la critici similare, fiind pronunțată, în acest sens, Decizia nr. 708 din 28 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1160 din 7 decembrie 2021, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 137 alin. (3) teza a doua, cu referire la sintagma „cifra de afaceri”, din Codul penal sunt neconstituționale. Prin aceeași decizie, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) din Codul penal.

20. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136 alin. (2) din Codul penal, prin Decizia nr. 708 din 28 octombrie 2021, precitată, paragrafele 13-16, Curtea a reținut că amenda penală este singura pedeapsă principală ce poate fi aplicată persoanelor juridice care răspund penal și constă în suma de bani pe care persoana juridică este condamnată să o plătească statului, cuantumul acesteia fiind calculat potrivit sistemul zilelor-amendă, care asigură o bună individualizare a pedepsei concret aplicate, atât sub aspectul proporționalității, exprimat prin numărul zilelor-amendă, cât și al eficienței, prin determinarea valorii unei zile-amendă. În acest sens, pentru determinarea cuantumului amenzii se individualizează mai întâi numărul zilelor-amendă, care se înmulțește cu suma corespunzătoare unei zile-amendă, ale căror valori sunt prevăzute la art. 61 din Codul penal.

21. Așa fiind și analizând motivele de neconstituționalitate formulate cu referire la dispozițiile art. 136 alin. (2) din Codul penal în raport cu prevederile art. 44 alin. (3) din Constituție, Curtea a reținut că acestea din urmă reglementează exproprierea ca un mod de privare de proprietate pentru cauză de utilitate publică, ce trebuie să fie stabilită potrivit legii, cu plata unei juste și prealabile despăgubiri. Așadar, de esența exproprierei, ca operațiune juridică, sunt existența unei lucrări de utilitate publică, declarată potrivit legii, precum și plata unei

despăgubiri, condiții fără de care nu s-ar putea realiza exproprierea (a se vedea Decizia nr. 617 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 30 iulie 2012). Or, amenda reglementată în Codul penal este o pedeapsă penală, transferul la bugetul statului al sumei de bani pe care persoana juridică este condamnată să o plătească nefiind un mod de priver de proprietate prin expropriere. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală referitoare la dreptul de proprietate privată nu sunt incidente în cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) din Codul penal urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența mai sus invocată, atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 708 din 28 octombrie 2021 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. De asemenea, prin Decizia nr. 708 din 28 octombrie 2021, precitată, Curtea a constatat că prevederile art. 137 alin. (3) teza a doua, cât privește sintagma „*cifra de afaceri*”, nu respectă exigențele constituționale referitoare la calitatea legii, fiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție. În acest sens, Curtea a reținut că, pentru stabilirea cuantumului amenzii, ulterior stabilirii numărului zilelor-amendă, este necesar ca instanța de judecată să determine suma corespunzătoare unei zile-amendă cu luarea în considerare a criteriilor reglementate la art. 137 alin. (3) teza a doua din Codul penal, printre care și „*cifra de afaceri*” în cazul persoanelor juridice cu scop lucrativ. Or, deși norma penală reglementează, la art. 137 alin. (2) teza a doua, limita minimă și cea maximă între care instanța este liberă să fixeze suma corespunzătoare unei zile-amendă, criteriul specific de individualizare a pedepsei prevăzut la art. 137 alin. (3) teza a doua din Codul penal, cu referire la „*cifra*

de afaceri”, nu este reglementat cu suficientă claritate și precizie.

24. Curtea a mai constatat că norma analizată nu precizează dacă sintagma criticată privește cifra de afaceri realizată în anul financiar anterior săvârșirii infracțiunii/antior pronunțării hotărârii judecătorești/antior aplicării pedepsei. Totodată, în cazul în care cifra de afaceri realizată în anul financiar anterior săvârșirii infracțiunii/antior pronunțării hotărârii judecătorești/antior aplicării pedepsei nu poate fi determinată, norma criticată nu precizează dacă va fi luată în considerare cifra de afaceri aferentă anului financiar în care persoana juridică ce are scop lucrativ a înregistrat cifră de afaceri, an imediat anterior anului de referință pentru calcularea cifrei de afaceri în vederea aplicării pedepsei amenzii.

25. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 alin. (3) teza a doua, cu referire la sintagma „*cifra de afaceri*”, din Codul penal, având în vedere cele mai sus reținute, dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 — potrivit căroră „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*” —, precum și faptul că Decizia nr. 708 din 28 octombrie 2021 a fost publicată ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, Curtea constată că aceasta a devenit inadmisibilă.

26. Curtea reține totodată că, având în vedere dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, soluția de admitere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată prin Decizia nr. 708 din 28 octombrie 2021, îi va profita și autoarei prezentei excepții, aceasta putând constitui temei de revizuire, conform dispoziției procesual penale anterior menționate.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 alin. (3) teza a doua, cu referire la sintagma „*cifra de afaceri*”, din Codul penal, excepție ridicată de Societatea Avicola — S.A. Călărași în Dosarul nr. 1.558/116/2018 al Tribunalului Călărași — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 136 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Călărași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 decembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 450/2015 privind aprobarea
modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru tratamentul
intervențional al pacienților cu accident vascular cerebral acut**

Văzând:

- Referatul de aprobare nr. 364 R din 16.07.2025 al Direcției medicină de urgență din cadrul Ministerului Sănătății;
 - Adresa nr. 24.354 din 7.12.2023 a Spitalului Municipal de Urgență Moinești, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. DGAM-SMU 179 din 1.02.2024;
 - Adresa nr. 7.789 din 11.10.2023 a Spitalului Municipal Odorheiu Secuiesc, a Direcției de Sănătate Publică Harghita nr. 5.377/2024, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. DGAM-SMU 263 din 13.02.2024;
 - Adresa nr. 36.784 din 20.10.2023 a Spitalului Clinic Județean de Urgență Bihor, înregistrată la Direcția de Sănătate Publică Bihor cu nr. 14.601 din 20.10.2023;
 - Adresa nr. 48.608 din 17.10.2023 a Spitalului Clinic Județean de Urgență Cluj-Napoca, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. AFR 1.147 din 5.02.2024, DGAM-SMU 226 din 5.02.2024;
 - Adresa nr. R1/3.615 din 23.04.2025 a Spitalului Județean de Urgență Slobozia, înregistrată la Direcția de Sănătate Publică Ialomița cu nr. IL-4.486 din 29.04.2025, iar în cadrul Ministerului Sănătății — Direcția medicină de urgență cu nr. 808 din 7.05.2025;
 - Minuta Colectivului de lucru al AP-AVCAC din data de 5.06.2024, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. AR 3.433 din 27.02.2025, respectiv HRM 175 din 4.03.2025;
 - Minuta Colectivului de lucru al AP-AVCAC din data de 10.07.2025, înregistrată la Ministerul Sănătății — Direcția medicină de urgență cu nr. 1.526 din 14.07.2025,
- având în vedere art. 100 alin. (5) și (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
- în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 450/2015 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru tratamentul intervențional al pacienților cu accident vascular cerebral acut, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 9 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 23, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) pentru unitățile medicale care asigură și tratamente endovasculare, echipă formată din medic cu competență în neuroradiologie intervențională nivel I sau II și/sau medic cu competență de radiologie intervențională nivel II obținută anterior anului 2024 și asistent medical care să poată fi solicitată rapid 7/7, 24/24 și linie de gardă de neurochirurgie 7/7, 24/24;”.

2. La articolul 24 litera a), după punctul 46 se introduc trei noi puncte, punctele 47, 48 și 49, cu următorul cuprins:

„47. Spitalul Municipal de Urgență Moinești

48. Spitalul Municipal Odorheiu Secuiesc

49. Spitalul Județean de Urgență Slobozia”.

3. La articolul 24 litera b), după punctul 8 se introduce un nou punct, punctul 9, cu următorul cuprins:

„9. Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj-Napoca”.

4. La articolul 24 litera c), după punctul 10 se introduce un nou punct, punctul 11, cu următorul cuprins:

„11. Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj-Napoca”.

5. La articolul 24 litera d), după punctul 8 se introduc două noi puncte, punctele 9 și 10, cu următorul cuprins:

„9. Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj-Napoca

10. Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor”.

6. La articolul 24 litera e), după punctul 8 se introduc două noi puncte, punctele 9 și 10, cu următorul cuprins:

„9. Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj-Napoca

10. Spitalul Clinic Județean de Urgență Bihor”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,

Alexandru-Florin Rogobete

București, 16 iulie 2025.

Nr. 364.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

privind completarea anexei la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.336/2025 pentru aprobarea Listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare și venitul maxim brut lunar pe membru de familie pentru care se acordă ajutorul financiar, pentru anul 2025

În temeiul art. 10 alin. (1) și al art. 11 alin. (1), (2) și (4) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Referatul de aprobare nr. 104 din 16.07.2025 și Procesul-verbal nr. 103 din 16.07.2025 încheiat de către Comisia de contestații numită prin Ordinul ministrului educației nr. 3.787/2021,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. I. — La anexa la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.336/2025 pentru aprobarea Listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare și venitul maxim brut lunar pe membru de familie pentru care se acordă ajutorul

financiar, pentru anul 2025, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 și 585 bis din 24 iunie 2025, după numărul curent 1805 se introduc 64 de noi numere curente, numerele curente 1806-1869, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Cod județ	Localitatea unității de învățământ	Unitatea de învățământ	Numele solicitantului	Localitatea de domiciliu	Județul	Numele elevului
„1806	MH	Șimian	Liceul Tehnologic «Tudor Vladimirescu»	Albu I. Gheorghița	Târna	MH	Albu A. Mario Gabriel
1807	MH	Gogoșu	Școala Gimnazială Gogoșu	Anghel V. Valentin-Nelu	Gogoșu	MH	Jovanovic V. Nina
1808	MH	Butoiești	Școala Gimnazială «Constantin Rădulescu Motru»	Bădicel I. Lavinia	Butoiești	MH	Bonciog D. Andreea-Ana-Maria
1809	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Bălășoiu D. Florica	Dârvari	MH	Bălășoiu F. Maria Cristina
1810	MH	Corcova	Școala Gimnazială Corcova	Bărbulescu G. Elena	Stejaru	MH	Bărbulescu M. Ionela Daniela
1811	MH	Butoiești	Școala Gimnazială «Constantin Rădulescu Motru»	Boată I. Ileana-Lavinia	Buicești	MH	Boată I. Rareș-Cosmin
1812	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Calotă I. Iliuță	Gemeni	MH	Calotă I. Marco-Vasile-Alin
1813	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Chisăr Maria-Magdalena	Gemeni	MH	Chisăr A. Denis-Andrei
1814	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Chisăr Valentina-Vălușă	Gemeni	MH	Dincă T. Ionela-Petronela
1815	MH	Eșelnița	Școala Gimnazială Eșelnița	Ciuculescu I. Petrița	Eșelnița	MH	Ciuculescu A. Sergiu Cristian
1816	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Ciungu P. Flori	Gemeni	MH	Dochiu B. Ionuț-Marian
1817	MH	Corcova	Școala Gimnazială Corcova	Condescu Paul Nelu	Jirov	MH	Condescu P. Ionela Anca
1818	MH	Șimian	Liceul Tehnologic «Tudor Vladimirescu»	Dobre C. Elena	Fântânile Negre	MH	Dobre C. Irinel Valentin
1819	MH	Șimian	Liceul Tehnologic «Tudor Vladimirescu»	Dumbrăveanu T. Marinela-Elena	Dudașu	MH	Drăgușin V. Vasile
1820	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Flori I. Marian	Dârvari	MH	Flori M. Iasmina-Maria
1821	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Fundeanu E. Maria-Marinela	Dârvari	MH	Fundeanu M. Andrei-Cristian
1822	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Gogârcea V. Liliana	Gemeni	MH	Gaiță L. Alexandru
1823	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Idita J. Cezar	Gemeni	MH	Idita C. Iulia Maria
1824	MH	Broșteni	Școala Gimnazială Broșteni	Lacatusu M. Marcel	Broșteni	MH	Lacatusu M. Marcel-Rafael
1825	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Lache A. Ionel	Gemeni	MH	Lache I. Georgian-Antonio-Florian

Nr. crt.	Cod județ	Localitatea unității de învățământ	Unitatea de învățământ	Numele solicitantului	Localitatea de domiciliu	Județul	Numele elevului
1826	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Lascu M. Cristian-Ionel	Gemeni	MH	Lascu C. Daniela-Elena
1827	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Lascu P. Sorin	Dârvari	MH	Lascu S. Claudiu-Nicușor
1828	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Madem M. Laura-Alexandra	Gemeni	MH	Manafu E. Leonard-Ionuț
1829	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Mechenici G. Marcel	Dârvari	MH	Mechenici M. Daniel-Ionuț
1830	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Mîndreci I. Marin-Adrian	Dârvari	MH	Mîndreci M. Elen-Maria-Cosmina
1831	MH	Eșelnița	Școala Gimnazială Eșelnița	Monea I. Daniel	Eșelnița	MH	Monea D. Nicole Sofia
1832	MH	Cujmir	Liceul Teoretic Cujmir	Năstasie C. Rodica	Cujmir	MH	Năstasie N. Andrei Ștefan
1833	MH	Cujmir	Liceul Teoretic Cujmir	Năstasie N. Claudiu Valentin	Cujmir	MH	Năstasie C. Cristian Valentin
1834	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Ochea I. Danuț-Mădălin	Gemeni	MH	Ochea D. Alehandro-Ionuț
1835	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Ochea I. Marian-Silvian	Gemeni	MH	Ochea M. Ionela Gabriela
1836	MH	Eșelnița	Școala Gimnazială Eșelnița	Orbulescu L. Lina Magdalena	Eșelnița	MH	Orbulescu T. Isabelle Beatrice
1837	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Pătrașcu C. Marian	Dârvari	MH	Pătrașcu M. David-Cristian-Marian
1838	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Păvălan N. Gigi-Cristian	Gemeni	MH	Păvălan G. Amalia-Ștefania
1839	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Pîrvu C. Gheorghe	Gemeni	MH	Pîrvu G. Cristian-Bebe
1840	MH	Drobeta-Turnu Severin	Școala Gimnazială «Petre Sergescu»	Raducu C. Madalina-Cornelia	Dudașu	MH	Raducu A. Laura-Florentina
1841	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Rău C. Aurel-Constantin	Gemeni	MH	Rău A. Nicoleta-Ștefania
1842	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Rău Ionuț	Gemeni	MH	Rău I. Maria-Denisa
1843	MH	Gârla Mare	Școala Gimnazială Gârla Mare	Rogoveanu N. Liviu Sorin	Pristol	MH	Rogoveanu L. Roxana Valentina
1844	MH	Corcova	Școala Gimnazială Corcova	Sârbu I. Emanuel	Corcova	MH	Sârbu S. Cosmin Alexandru
1845	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Selianovici E. Constantin	Gemeni	MH	Selianovici C. Daniel
1846	MH	Broșteni	Școala Gimnazială Broșteni	Serban I. Anamaria	Lupșa de Jos	MH	Cioclea F. Alex-Ionut
1847	MH	Corcova	Școala Gimnazială Corcova	Sindilaru M. Daniel	Stejaru	MH	Sindilaru D. Carlos-Daniel-Cristian
1848	MH	Corcova	Școala Gimnazială Corcova	Sindilaru Marinela Larisa	Stejaru	MH	Sindilaru Maria Daniela
1849	MH	Butoiești	Școala Gimnazială «Constantin Rădulescu Motru»	Slapciu V. Aurelia-Ionela	Tânțaru	MH	Slapciu C. Cristian-Andrei
1850	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Spătaru P. Ion-Sebastian	Gemeni	MH	Spătaru I. Daria-Ștefania
1851	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Sprîncenatu I. Gheorghe	Dârvari	MH	Sprîncenatu G. Cristian-Iulian
1852	MH	Gârla Mare	Școala Gimnazială Gârla Mare	Ștefan N. Claudiu	Gârla Mare	MH	Ștefan C. Claudiu Florian
1853	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Tărăbuță A. Titu	Dârvari	MH	Tărăbuță T. Ștefan-Ionuț-Bogdan
1854	MH	Corcova	Școala Gimnazială Corcova	Tătaru P. Mihaela	Măru Roșu	MH	Tătaru T. Elena-Zenaida
1855	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Țăpligă M. Ionuț-Gigi	Gemeni	MH	Țăpligă I. Ivona-Gina-Maria
1856	MH	Dârvari	Școala Gimnazială Dârvari	Țăpligă M. Mariana-Giorgiana	Gemeni	MH	Dincă G. Ionuț-Marius-Daniel

Nr. crt.	Cod județ	Localitatea unității de învățământ	Unitatea de învățământ	Numele solicitantului	Localitatea de domiciliu	Județul	Numele elevului
1857	MH	Dârvări	Școala Gimnazială Dârvări	Țîrdă I. Petrișor	Gemeni	MH	Țîrdă P. Ilie-Cristian
1858	MH	Dârvări	Școala Gimnazială Dârvări	Ungureanu G. Liviu-Florin	Dârvări	MH	Ungureanu L. Denis-Ionuț
1859	MH	Dârvări	Școala Gimnazială Dârvări	Vasile A. Liliانا	Gemeni	MH	Vasile N. Solomon-Andrei
1860	MH	Dârvări	Școala Gimnazială Dârvări	Văcaru G. Lucică	Gemeni	MH	Văcaru L. Constantin-Doru
1861	PH	Boldești-Scăeni	Școala Gimnazială «Mihai Viteazul»	Petre Maria Sorina	Boldești-Scăeni	PH	Munteanu C.M. David Ionuț
1862	GJ	Ionești	Școala Gimnazială Ionești	Jilcovici G. Marian	Ionești	GJ	Jilcovici M. Marian
1863	CJ	Cluj-Napoca	Universitatea Babeș-Bolyai	Vaida L. Kinga-Krisztina	Gornești	MS	Vaida L. Kinga-Krisztina
1864	CJ	Cluj-Napoca	Universitatea Babeș-Bolyai	Gordon D. Diana	Ruștior	BN	Gordon D. Diana
1865	CJ	Cluj-Napoca	Universitatea Babeș-Bolyai	Stoica T. Andreea-Simona	Sighetu Marmatei	MM	Stoica T. Andreea-Simona
1866	CJ	Cluj-Napoca	Universitatea Babeș-Bolyai	Bolbos V. David-Duțu-Emil	Dobric	BN	Bolbos V. David-Duțu-Emil
1867	BC	Bacău	Colegiul Economic «Ion Ghica»	Ilie T. Costel	Negulești	BC	Ilie C. Dragoș Alexandru
1868	BC	Bacău	Colegiul Economic «Ion Ghica»	Colac G. Alina-Gina	Răcățoiu-Răzeși	BC	Colac N. Andra-Narcisa
1869	BC	Bacău	Școala Gimnazială «Alexandru Ioan Cuza»	Gugleş M. Irina-Roxana	Bacău	BC	Onofrei D. Matteo-Mihail

Art. II. — Direcția generală economică, Direcția generală echitate și performanță în învățământul preuniversitar, Direcția generală învățământ universitar, Direcția juridică și relația cu Parlamentul și partenerii sociali, inspectoratele școlare și persoanele nominalizate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării,

Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 16 iulie 2025.
Nr. 4.564.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

